

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**MATEI, GINA V.****Fire de poem** / Gina V. Matei. — Snagov: Letras, 2021

ISBN 978-606-071-696-9

821.135.1

ISBN eBook ePUB: 978-606-071-697-6

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2021, Gina V. Matei.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.netemail: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.roEditura Letras / www.lettras.rocontact@lettras.ro

Promovăm autorii români.

Cuprins

Inert.....	9
Palme.....	10
Aștept	12
Paradis.....	13
Fericire	14
Spam	15
Clauză	16
Termeni	17
Ducele din Veneția	18
Noi suntem morții care ard	19
Metamorfoză	21
Istории	22
Răspunsuri.....	24
Scrisoare.....	26
Conștiință	28
Fata din lac.....	30
Pentru griji și alte sentimente.....	32
Zbierăt	34
Imaginare	36
Ararat	37

Erori	39
Copil, copii	41
Microb	43
Concret	45
Alert	47
Vinovăția celor care nu greșesc	49
Victimă	52
Respingeri	54
Zimbri	56
Cei orbi	58
... dacă	60
Explorări	62
Tu	64
Niobe	66
Judecată	68
Ușile	70
Centru fără centru	72
Patru	74
Ochii minții	76
Ființe	78
Oameni	79
Scrisoare mentorului meu	81
Visul pescarului	83

Neputință	85
Înviere	86
Ora	88
Depărtare	90
Încredere-trei	92
Nu eu	94
Tot	96
Constant	98
Orașe	102
Rotund	104
Atingere	106
Pași	108
Singuri	110
Ajutor	111
Despre dragoste	112
Piese	113
Adevăr	114
Real	115
V.	116
Fulgi	117
Culori	118
Rugămintele	119
Discurs	120

Înainte	121
Cioburi	123
Ascultă-mă	124
Pelerin	125
Voci	126
Stadii	127
Lupul	129

Inert

Din toate lumile cărora nu le-am aparținut niciodată
Cea pe care am construit-o amândoi îmi e cea mai
străină.

E departe și nu o mai cunosc de mult.

Dacă ar fi să murim, atunci am trăi veșnic

Fără să ne fi cunoscut deloc.

Te-am iubit ca pe un surogat al sufletului meu,

Dar cioburi din ce n-a mai rămas îmi intră în tălpi

Și mă sufocă inerția boabelor de nisip.

Am răni adânci și pline de ceva lichid care se scurge
încet

Prin viața ce pretind că o trăiesc.

Se rup crengi sub vântul greu al toamnei,

Și-mi e mai frică de iarnă decât de mine.

Numai frigul mă mai cuprinde, iar în adâncul vaselor
de sânge

Am nouă vieți și nu trăiesc niciuna.

Ochii monstrului se ascund în spatele minții mele, iar
capete de chibrit

Rupte de la amiază s-au împrăștiat pe covor,
așteptând parcă o mătură

Să le împingă sub canapea. Nimeni nu moare
vreodată, trecerea e doar o iluzie

Dintr-o viață spre altă viață, de care nu scapă niciun
suflet. Nu e decât o esență

De ego picurând permanent în sus.

Precum un magnet uriaș, atrag greutateți metalice care
nu se mai dezlipesc

De mine niciodată, totul mi se întâmplă mie, lumea
mea sunt eu

Și muștele care trăiesc în găleata mea cu mere.
Cuvintele-mi sunt fără valoare,

Personal și neechivoc m-am adresat divinității în
mod greșit, iar nimicul

Mi s-a instalat în rănilor de sub piele.

Având inima desenată m-am aplecat deasupra
fântânii cu palmele deschise

Și mi-am citit propriul destin, dar liniile mi se
întretaie, șerpuindu-se

De jur împrejur. Pietrele și-au scuturat mușchiul
verde-mucegai când

Le-am atins, răceala mâinilor mele le-a împietrit și
mai mult. Prin palme

Mi-a trecut un gând.

Te chem la sfatul vrăjitoarei, azi
Cu ritual de sânge încheat și vin.
Și mă îmbrac precum la Cina cea de Taină,
Unde-am rămas până a doua zi, când m-a trezit
Un clopot ce-mi atârna de brațe și spinare.

Eram ca o statuie de poet, dar eu nu sunt
Decât chemare și fum de anghinare, amar,
Și negru, și-nchis în negura din zare.

Vreau să trăiesc fără să mor vreodată
Și vreau să mor fără a fi trăit. Căci ce folos să irosesc
O viață de zile fade, cu amintiri pierdute
Și înecate-n fumul de care
Ți-am pomenit mai sus.

Paradis

Rămase nemișcată lângă oglinda din adâncul
peșterii.
Își simțea trupul pierind sub greutatea frunzelor de
piersic.
Se plimba pe palma zeului ca în grădinile
Semiramidei,
Dând naștere altui copil, alt semizeu mărunț fără
destin.

Ai crede că ne e menit să fim persei sau purtători de
flăcări,
Sperând că vom găsi o lume să o ardem, să o
renaștem
Și să fim noi stăpâni și dumnezei.

Și poate suntem molii mari, ce rămân veșnic fără
aripi.
Și ținem lumea-n multe mâini și-n multe cercuri,
Ne credem fluturi ai furtunii,
Zburăm spre Zeus și-l plictisim cu rugăminți.
El, în inexistența lui, zâmbește.